

[Krag.]

Forhøjelse kommer til at hvile paa. Hvis der derfor skal være Rimelighed i en saadan Lovgivning, maa der efter min Mening ikke være Mulighed for at fritage ganske betydelige Kredse fra at være Partnere i Skatteøgningen. Nu forstaar jeg nok, at naar man vil undtage de Borgere, hvis Skat ikke andrager 10 Kr. aarligt, er det, fordi man siger, at Udgifterne og Besværet ved Opkrævningen overstiger, hvad der vil kunne indvindes, og det kan saamænd ogsaa gerne være, at dette er Tilfældet, men det er en administrativ Begrundelse, som jeg, naar jeg ser paa den principielle Side af Sagen, ikke kan tillægge nogen som helst Vægt. Saa heller ikke denne Paragrafs Bestemmelse om Fritagelse for en betydelig Kreds af Skatteydere her i København for at bære denne eventuelle ekstra Skat kan jeg finde saaledes begrundet, at der ikke var Anledning til at foretage en nøje Prøvelse ogsaa af denne Paragraf i et Udvalg. Naa, det er altsaa ikke sket, og derved er ikke noget at gøre — det nytter ikke at græde over spildt Mælk. Saa maa Partierne jo tage Stilling til Sagen paa Grundlag af de Oplysninger, der foreligger.

Og en Udvalgsbehandling kunde maa- ske ogsaa have tjent til at skabe større Klarhed over det radikale Partis Stilling til denne Sag i Kommunalbestyrelsen og i Rigsdagen. Nu ser jeg nok, at den ærede radikale Ordfører her ved første Behandling har udtalt, at ved Forslagets Vedtagelse er i Virkeligheden slet intet foregrebet med Hensyn til den Stilling, man vil tage til en eventuel forhøjet Skatteudskrivning for det løbende Skatteaar her i København. At man medvirker til dette Lovforslags Gennemførelse, siger den ærede radikale Ordfører, betyder ikke, at man derfor har taget Stilling med Hensyn til, om det vil være nødvendigt at udskrive en saadan større Skat. Men den Stilling har de Radikale jo taget i Borgerrepræsentationen; dér har de erklæret, at de nu, for Øjeblikket, ikke skønner det nødvendigt at foretage en saadan forhøjet Skatteudskrivning. Denne Stilling har de taget, og det er da ogsaa indlysende for alle, at det af den ærede radikale Ordfører anstillede Ræsonnement ikke er andet end ren og skær Sofisme, ren og skær Formalisme, thi hvorfor i Alverden skulde et Parti medvirke til Gennemførelse af det her foreliggende Lovforslag, som jo resulterer i en øjeblikkelig Gennemførelse af Skatteforhøjelsen for indværende Aar i Københavns Kommune, uanset hvilke radikale Betragtninger der kan blive knyttet dertil, hvis

det ikke var Udtryk for Tilslutning til det Krav, som jo i første Række er rejst af Overborgmesteren i København? Selvfølgelig er det det. Der bliver ikke spurgt: Skal den Skat udskrives eller skal den ikke udskrives? Naar denne Lov er vedtaget, har vi Skat- ten, det er indlysende.

Den Skatteordning, som vi lever under her i København, er jo et Produkt af Verdenskrigen og af Forholdene dengang. Jeg skal ikke komme dybt ind paa dens Historie, men kan dog ikke undlade at bemærke, at den ligesom det her foreliggende Lovforslag var af rent midlertidig Karakter. Da Københavns Kommune gennemførte sin Lønningsordning, efter at Lønningsloven var vedtaget i 1919, betød det, hvad maaske somme Medlemmer vil erindre, en Forhøjelse af Københavns Lønbudget paa ca. 19 Mill. Kr. Dette kunde ikke dækkes gennem den Skatteordning, man havde, og som man havde haft fra 1910, og derfor foresloges en ny Skala, som forhøjede de hidtidige Skalatsatser, der gik fra 1 til 6 pCt., til at gaa fra 1,5 helt op til 25 pCt., altsaa en ganske kolossal Forhøjelse. Men det var rent midlertidigt, det var for at skaffe Dækning i dette Skatteaar og i det følgende; saa skulde hele Københavns kommunale Forvaltning indtægtsmæssigt og udgiftsmæssigt optages til en nærmere Prøvelse, men med denne Prøvelse trak det ud; Aar efter Aar maatte skiftende Indenrigsministre søge denne eksorbitant stærkt virkende Skala forlænget, det faldt ogsaa i min Lod, og i Samlingen 1924—1925 under daværende Indenrigsminister Hauge blev denne Skatteordning da omsider givet „indtil videre“, og derved staaer det endnu. Vi lever altsaa faktisk i København under en Skatteordning, som er afgørende krigspræget, og hvis Formaal var Løsningen af en rent midlertidig Opgave. Det er denne Skatteskala og den derpaa hvilende Skatteudskrivning, som har været Grundlaget for hele den under afdøde Finansborgmester Jensen saa kraftigt gennemførte Konsolideringspolitik i Københavns Kommune.

Jeg maa oprigtigt sige, at da jeg stod som mit Partis Ordfører for Udligningsloven for de storkøbenhavnske Kommuner, gik jeg ud fra, hvad jeg egentlig ogsaa forstod var den højtærede Ministers Hensigt — det fremgik baade af Udtalelserne og af Bemærkningerne —, at Loven skulde betyde en Aflastning, svarende til de Indbetalinger fra Nabokommunerne, som skete til Københavns Kommune, en Aflastning af de københavnske Skatteborgere. Det blev ogsaa en Aflastning, men langt fra